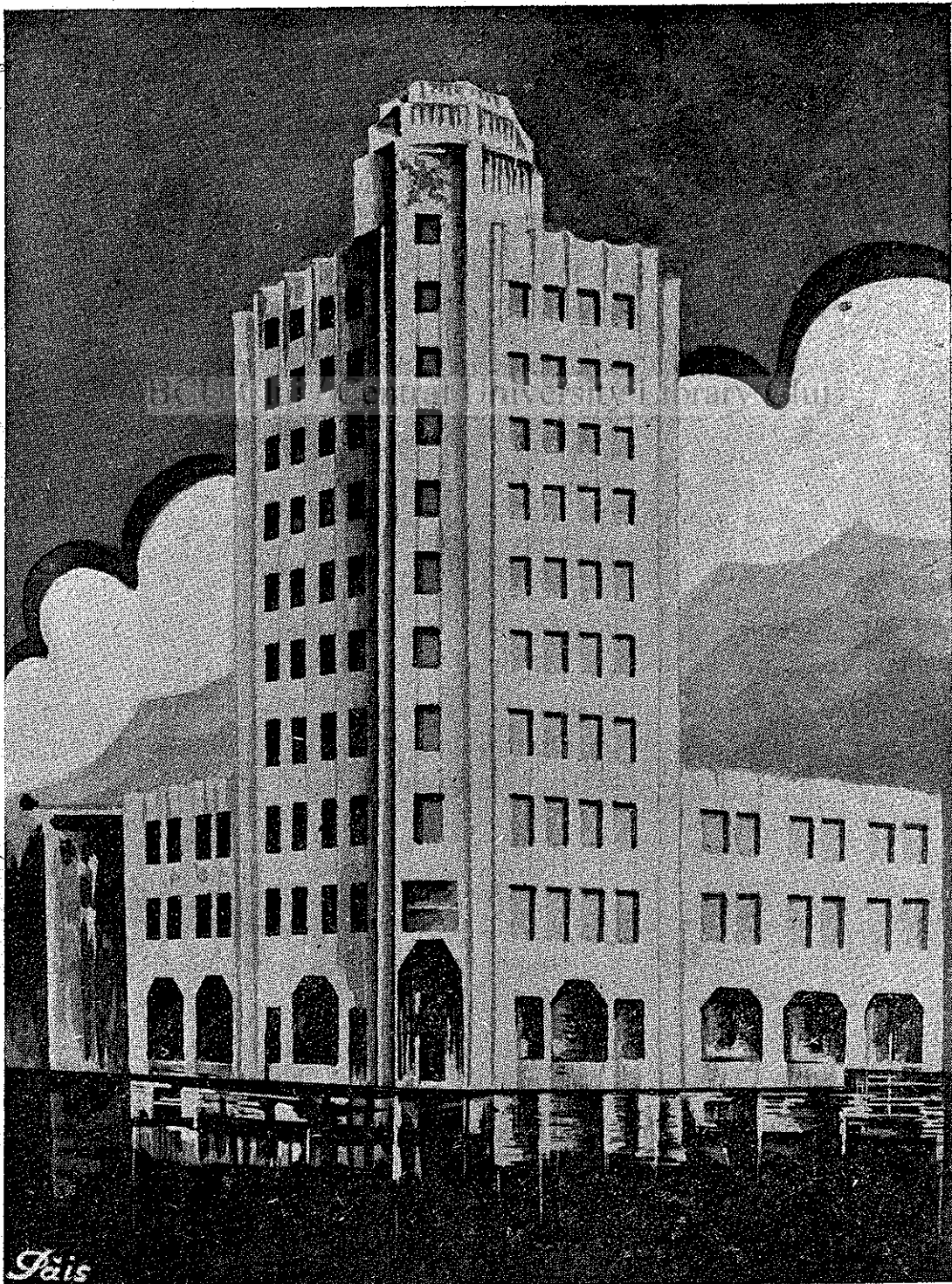

INFORMATIUNI INFORMATIUNI

Anul I

Nr. 2

Ștefan T. Toculescu

AGENȚIE DE VAPOARE

Transporturi fluviale și maritime în Cabotaj și Internaționale

Agenții în Porturile Dunărene

Telefon: 4.68-53

Telegrame: Toculescu - București

Of. Reg. Com. Nr. 3314/942

BUCUREȘTI, I.

BULEVARDUL CAROL 63

SUMAR:

Curajul și lupta noastră contra bolșevismului	Al. Gr. Piepteanu
Cablele telefonice de lungă distanță în țara noastră	I. C. Nedelcu
Monetele din Olbia	Corneliu C. Secășeanu
Scrisoare depe front	Gallia Tudor
Speranța	Lucia Sergiu
Amintiri	Ion Preda Marghescu
Cronica Sportivă	Gh. Constantinescu Grecu
Colțul surâsului	Al. Gruia
Informații	

RĂZBOIUL ÎN IMAGINI

Comitet de inițiativă { Ing. P. G. Roman, Al. Gr. Piepteanu, Nicoară A., Petrescu Oct., Ivanovisi Al.,
Grigore C., Brătianu Dan și Pârlea Aurelian.

Anul I, Nr. 2

Martie 1943, Ediție de război

ABONAMENTE ANUALE:

Funcționari S. A. R. de Telefoane
Particulari

Eei 600
„ 1500

Instituții, Societăți, Intreprinderi
Sprijin

Lei 3000
5000 și 10.000

INFORMAȚIUNI 03

Organ Technic-Profesional, Literar, Cultural, Arta Sport

Redactor Responsabil: AL. GR. PIEPTEANU

Redacția și Administrația: București, Str. Rădiței 43, Sect. VI. Telef. 4.74.75

Curajul și lupta noastră contra bolșevismului

de Al. Gr. Piepteanu

Țara noastră se găsește de aproape doi ani de zile în centrul evenimentelor și încăerărilor europene.

Suntem într'un războiu în care nu am intrat nici din ambiții de cuceriri teritoriale, nici din orgoliul unor conducători cari s'ar fi aventurat în acest măcel, din vre-o ambiție personală sau bolnăvicioasă.

Suntem în războiul sfânt de desrobire al fraților noștri basarabeni și bucovineni, îngenunchiați de dușmanul sovietic fără Dumnezeu și fără crdeință. Și am plecat la acest război conștienți de greul ce va urma. Știam că ne măsurăm forțele cu cea mai mare putere din lume. Nu se putea altfel, Nu se putea ca generația de astăzi să nu fie la înălțimea sacrificiilor celei de ieri, nu se putea ca această generație de astăzi să nu aducă tot așa de mari sacrificii pe altarul războiului în care, nu numai că luptă pentru desrobirea fraților noștri, dar apără în acelaș timp moștenirea pământului acesta românesc, plămădit cu sângele înaintașilor noștri, făcând din țara noastră, una, cu trupul și sufletul ei.

Destinul unui neam se făurește prin lupte grele, prin jertfe dureroase și aspre, făcute de întreaga națiune. Este această luptă o interpretare națională a idealului nostru și pășește în dramaticul ei mers cu un scop bine determinat, acel al victoriei definitive.

Nu de mult dușmanii noștri reușiseră să bage discordie între fiii acestei nații, fiii aceștia blânzi, îngăduitori și înțelegători, făcându-i să se dușmănească între ei. Acești dușmani au rămas încremeniți când, aproape de marginea prăpastiei, un fiu al acestui pământ s'a ridicat strigând: Destul. Acest „destul” a fost auzit de tot poporul românesc. Acest „destul” a făcut să tresară toată gama de înalt patriotism și a renăscut curajul legendar al plășilor și Cetatea Neamțului, ai vrân-

cenilor lui Ștefan cel Mare, vitejilor lui Mihai și Mircea, ai dorobanților lui Carol I și ai lui Ferdinand cel leal.

Curaj a avut Mareșalul Ion Antonescu când după „destul” a ordonat: treceți Prutul.

Batalioanele românești de astăzi au mers conduse de umbrele eroilor din trecut. Ele nu s'au înspăimântat de puhoiul amenințător, lor nu le-a fost frică că vor fi făcuți una cu pământul de tancurile dușmane, lor nu le-a fost frică de moarte fiindcă au plecat la moarte. Vorbesc despre curajul soldaților noștri reporterii de război străini, rămânând înmărmuriți de puterea de rezistență mai ales în toiu iernei fără precedent din anul trecut, și de vitejia de la Bug, Odesa, Sevastopol, etc....

Cine a crezut în lașitatea soldatului nostru s'a înșelat. Le-am dovedit-o pe câmpul de luptă, nu prin vorbă.

De curajul în lupte al soldaților noștri câte nu se pot cita? de exemplu: unul dintr'o mie: sergentul Trâncă Ștefan dintr'un regiment de artilerie dându-și sufletul îmbrățișând tunul, se adresează comandantului său de baterie, locotenent Leahu:

— Domnule locotenent, cred... sunteți mulțumit de purtarea mea, mor cu sufletul împăcat că mi-am făcut datoria.

Auziți, odată cu jertfa supremă, ca și când nu s'ar fi înțeles acest lucru, el întreabă pe comandantul lui dacă este mulțumit de el.

Dar despre cei dela Stalingrad ce să mai zicem?

În altă față a războiului nostru se împletesc curajul și cuminența întregului popor român rămas acasă la muncă în toate ramurile de activitate începând dela țaranul căruia i s'a lăsat un singur cal la plug, până la orașanul care rabdă greutățile războiului cu toată resemnarea.

Nu mai vorbesc de muncitorii și funcționarii mobilizați pentru lucru. Ei sunt conștienți că nu sunt altceva decât soldați îmbrăcați în civil.

Toți nu se lasă influențați de șoapte sau șvonuri alarmante și mincinoase cari au o anumită sursă și mai ales un anumit scop. Ei rezistă pe pozițiile frontului intern ca și ceilalți soldați în uniformă căci ascultă de un ordin care nu este altceva decât o înaltă chemare a țării, în primejdie.

În religia noastră se spune „crede și te vei mântui”, noi adăugăm „credem și vom învinge”. Este un mare curaj de a crede în izbânda noastră și acest curaj îl avem.

Acest război în care am fost țarați, pe care nu l'am fi vroit dacă am fi fost lăsați în pace, ne mai arată la ce ne putem aștepta și în viitor, dacă nu suntem pătrunși de patriotism, dacă nu suntem uniți, dacă îmbătați de vremurile de belșug nu ne gândim că suntem o țară liberă și deci să fim atenți la tot ce se petrece în afară și mai ales înăuntru țării noastre riscăm să fim râvniți ca pradă acelor cari ne dușmănesc.

Să nu mai cădem în păcatul de a ne încrede în alții decât în noi și ca să căpătăm această încredere în demnitatea noastră, în puterea noastră trebuie să muncim. Munca ne împățează trupul și sufletul.

Ne minunăm de ce au fost în star esă facă alții, aliații noștri germani de exemplu. Ei au făcut totul prin muncă, prin disciplină și încredere în conducătorii lor cinstiți și patrioți. Un om muncitor este cinstit este mai blând este mai luminat.

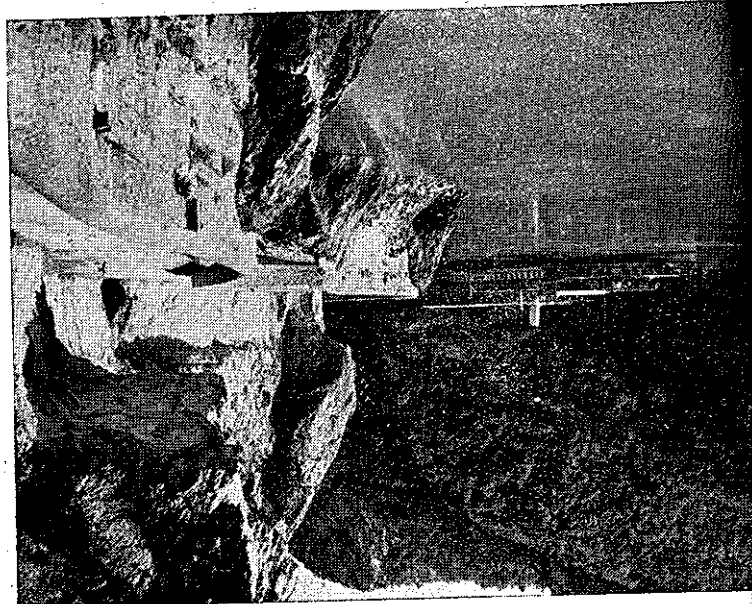
Astăzi mai ales se cere să muncim îndoit fiind că nu muncim numai pentru plată la sfârșitul lunii, muncim pentru izbânda țării noastre.

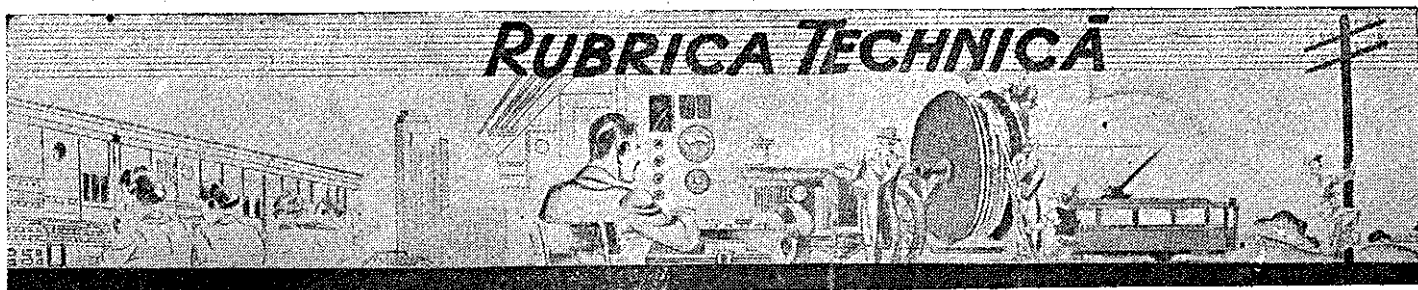
Să nu ne precupețim munca, să fim disciplinați, să fim sobri, să lăsăm petrecerile și să ne gândim la cei mai buni dintre noi cari mor pe front. Ei mor cu curaj, noi să muncim cu acelaș curaj.

Așa dar, un popor care are astfel de fii nu poate să nu trăiască și să nu câștige lupta. E greu războiul, dar dacă vin bolșevicii peste noi este și mai rău. Aceasta este vorba adevărată a soldaților de pe front. Și au dreptate soldații țării mai ales când spun acest lucru. El în timp de pace dă cu barda în consăteanul care i-ar călca brazda, dar în dușmanul din afară care i l-ar lua de tot. El luptă pentru dreptatea țării sale, pentru dreptul lui, fiindcă este al lui moștenit dela moșii și strămoșii săi.

Această mentalitate sănătoasă și adevărată a soldaților noștri, disprețul lor de moarte pentru pământul lor, încrederea în conducătorul și guvernul țării și mai presus de toate în viitorul acestui neam, care în ciuda tuturor loviturilor din afară vrea să trăiască într-o românie puternică și iată pe ce se reazemă curajul nostru și idealul nostru al tuturor.

De acest curaj și de toate jertfele noastre vor ține seamă și trebuie să ție seamă toți marii noștri prieteni cu cari luptăm cot la cot pentru a învinge dușmanul comun.

Cablele telefonice de lungă distanță în țara noastră

de I. C. Nedelcu

Pentru transmisiunea vocii omenești la distanțe mari se utilizează astăzi — în țările occidentale — exclusiv numai cablele telefonice subterane interurbane așa numite „de lungă distanță“.

În general un astfel de cablu, este format dintr'un mănunchiu de fire metalice (cupru, aluminiu, etc.) izolate fiecare separat în hârtie, apoi mai multe fire la un loc formând grupe, iar toate grupele înfășurate la un loc într'o altă bandă de hârtie. Peste acest mănunchi de fire astfel înfășurate în hârtie este aplicată o cămașă de plumb. După caz, se poate aplica sau nu peste această cămașă de plumb o armătură metalică, de benzi, fire, rotunde sau trapezoidale ori de zale de oțel.

Firele acestui cablu sunt din cupru obținut prin rafinare pe cale electrolitică și se fabrică prin metoda trefilării progresive — până la obținerea diametrului dorit, ținând seamă ca ele să suporte o alungire de 30% fără să se rupă. Hârtia ce se întrebuințează la acoperirea firelor, este obținută dintr'o celuloză în alcătuirea căreia s'a adăugat și fibre de manilla în proporție de 60—80%. Această celuloză înainte de a fi trecută prin mașinile speciale cu valțuri, este curățată de eventualele impurități metalice cu ajutorul unor electromagneți relativi puternici. Hârtia astfel obținută cu o puritate în celuloză de 99,9 până la 100% este supusă la diferite probe: de grosime (micrometrie), greutate (pe m.²) și în fine proba de tracțiune (rupere). Toate aceste probe se fac spre a se vedea dacă hârtia obținută are o grosime perfect uniformă, ceiace face ca, capacitatea efectivă a cablului în a cărui fabricație intră să fie repartizată cât mai regulat pe lungimea lui. Hârtia tăiată în benzi cu o lățime de 1,5—2 cm. este înfășurată în formă de elice în jurul firului metalic. Între fir și hârtie se înfășoară pe fir tot în formă de elice un fir de sfoară de hârtie (până în anul 1930

acest fir era din sfoară de in). Prezența acestui fir este necesară pentru a se menține pe toată lungimea firului metalic o distanță egală între conductor și hârtie, deci spre a se evita mari dezechilibru de capacitate între diversele fire și perechi din cablu. Firele astfel obținute sunt răsucite împreună două câte două, patru câte patru etc., pasul de răsucire fiind de 15—30 cm. Două fire răsucite împreună formează o pereche iar două astfel de perechi formează o cuartă.

În cazul când se răsucesc două câte două fire împreună cu un pas diferit de cel al perechilor fie 30 cm., se obține o cuartă combinabilă, iar un cablu cu astfel de cuate se numește cablu cu cuate (perechi) combinabile.

Dacă însă patru fire se răsucesc împreună păstrând un pas astfel de cuate ia renumirea de cablu cu cuate în stea. Pot fi și cable mixte — adică o parte din cuate în stea (plasate de preferință în miezul cablului) și o parte din cuate cu perechi combinabile.

Cele patru fire ale unei cuarte sunt notate fiecare prin una, două, trei, sau patru linii colorate după metoda de fabricație engleză ori prin culorile albastru, alb, verde, roșu după metoda de fabricație germană.

Cuarțele astfel obținute sunt așezate în straturi iar straturile sunt răsucite în sensuri opuse unul față de celălalt, păstrându-se un pas de 45—50 cm.

Deoarece hârtia cu care se înfășoară firele metalice stând mult în atmosfera liberă își mărește procentul de umiditate și deci nu ar putea servi drept un perfect izolant al firelor respective este nevoie a i se înlătura orice urmă de umezeală. Această se obține prin introducerea cablului într'o etuvă specială unde cu ajutorul aerului uscat și supra încălzit, la 1000—110 grade Celsius se scoate din hârtie orice urmă de umezeală. / La eşirea din etuvă — fără a mai fi lăsat în contact cu serul umed din atmosferă — se aplică

peste aceste fire care formează un mănunchi, un înveliș (cămașă) din plumb (în general aliaj de plumb 97,5% Pb.+1,5% Sn.+1% Cd.) care bine compresat formează un tub înăuntru căruia se află acel mănunchi de fire. Grosimea învelișului de plumb este în funcție de numărul firelor cablului sau mai bine zis de grosimea lui. Cu cât grosimea cablului este mai mare cu atât și grosimea învelișului de plumb va fi mai mare. În general această grosime variază între 2 mm. la cablele mai subțiri ajung până la 4 mm. la cablele mai subțiri ajungând până la 4 mm. la cablele groase.

Fiecare lungime de cablu astfel fabricat este supusă la o probă de presiune. Această probă constă în a se introduce prin cablu aer uscat (trecut printr'un filtru care conține tetraclorură de calciu (ce absoarbe) întreaga umiditate, sub presiune de 2,5—3 kgr./cm.² și a o măsura cu ajutorul unor manometre portative foarte sensibile și a unor ventile cari sau montat în prealabil câte unul la fiecare cap al cablului, dacă presiunea se menține constantă timp de 48 ore. În caz pozitiv tubul de plumb este bine etanșat — deci proba de presiune reușită — dacă nu menține presiunea însă se caută locul defectului și se procedează la repararea acoperișului de plumb, făcându-se apoi noi probe de presiune.

Cablul sub plumb se întrebuințează numai la trecerile prin orașe, unde este tras prin anumite tuburi (conduțe) de beton sau bazalt, cari sunt introduse în pământ. Pentru a posa (ingropa) cablul în pământ direct, acel cablu trebuie să fie armat, adică plumbul să fie acoperit cu o armătură oareșicare din oțel, în scopul de a nu fi deformat, corpul din plumb al cablului, prin presiunea exercitată de către greutatea pământului sub care este îngropat cât și în cazul unor eventuale lovituri, accidentale.

Între armătură și cablu se află un strat de hârtie impregnată cu gudron de huiă, aceasta este aplicată direct pe cămașa de plumb a cablului servind de izolant al acelei cămăși, față de pământ și pentru ca, în cazul unei eventuale rupturi a cămăși de plumb, umiditatea din pământ să nu pătrundă cu ușurință și în mare măsură în interior.

Peste hârtie se aplică un strat de fire de iută, impregnată la fel cu gudron de huiă, răsucite în sens invers ca al hârtiei. Scopul acestei este ca să mențină în permanență impregnarea hârtiei și să prezerve cămașa de cablu de even-

tualele deformațiuni ce ar putea rezulta cu ocazia aplicării armăturii sau eventualelor curbări ce se aduc cablului cu ocazia lucrărilor.

Sunt înfășurate apoi două benzi de oțel cari acoperă întreaga suprafață a cămăși de plumb a cablului. Această armătură este acoperită prin înfășurarea cu fire de iută impregnate cu gudron (catran), acest strat preservă armătura dela oxidare prea repede.

Mai există și alte feluri de armături și anume: cu fire de oțel, cu fire de fer trapezoidale, cu lame de oțel (Z) etc., cea mai frecventă întrebuințată însă este cea arătată în aliniatul precedent.

Cablele de lungă distanță sunt executate în lungimi de fabricație după dispoziția dată, iar după ce sunt supuse la probele și încercările electrice în laboratoarele fabricii respective, se introduce în fiecare lungime aer uscat sub presiunea de cca 2,5 kgr./cm.² după care se rulează pe bobine special construite din lemn, cu tamburi având diametru în raport direct cu grosimea cablului respectiv și se expediază la locul întrebuințării. În afară de tipul de cablu, de care ne-am ocupat mai sus, există și alte tipuri: coaxial, sub gutapercă (paragutha kabe) krarup, etc. despre cari ne vom ocupa în unul din viitoarele numere ale acestei publicații.

În general, construirea unui traseu de cablu constă în două operațiuni distincte:

1. Săparea tranșeului (șanțului) posarea cablului, astuparea șanțului și diverse lucrări așa numite speciale (suspendări de poduri, traversări de locuri stâncoase, traversări de râuri etc.), asupra acestui punct nu vom insista.

2. Echilibrarea, joncționarea, încercări pe secțiuni, tronsoane și măsurători finale pe secțiuni de repertori.

Pentru eliberarea cablului sunt două metode:

- a) Metoda (Siemens-Halske) numită și metoda condensatorilor practică în general în Germania. A fost aplicată și în Franța pe un singur cablu: Paris-Bordeaux. Ea constă în a conecta între firele unei perechi sau cuarte ori între un fir și cămașa (învelișul cablului — condensatori electrici speciali a căror valoare să micșoreze sau să mărească valoarea capacității efective a firului sau perechi de fire respective, în scopul de a se obține un dezechilibru de capacitate de o valoare cât mai redusă sau cât mai apropiată de cea admisă. Acești condensatori sunt conectați în punctul mijlociu al secțiunii de încărcare și se introduc fie în manșonul de

plumb al joncțiunii când numărul lor este redus, fie în casete metalice speciale când numărul lor este mai mare.

b) Metoda practică de „Western Electric” sau metoda transpușurilor (încucișărilor). Această metodă ce se aplică la echilibrarea cablor de lungă distanță din toate celelalte țări — în afară de Germania — prin cari și țara noastră, constă în încrucișarea firelor și perechilor între ele, la punctele de joncțiune cu scopul de a se:

1. Reduce la valorile admise diferitele dese-chilibrare de capacitate.
2. Ameliorează uniformitatea valorilor capacității efective individuale (pe cuarțe).
3. Reduce și dacă este posibil a înlătura eventualele dese-chilibrare de rezistență electrică.

Cea mai mare rețea existentă cu cablu de lungă distanță o posedă actualmente Anglia (ținând seamă de suprafața acelei țări), urmează U. S. A., apoi Germania, Franța, Italia, Spania, Polonia, Belgia, Olanda, Elveția, Cehoslovacia, etc.

Din anul 1938 și țara noastră se poate enumăra printre țările cu rețele de astfel de cablu. Astăzi această rețea are aproximativ 260 Klm. de traseu cu 440 Klm. cablu. Programul general al lucrării fiind pentru cca 10000 Klm. cablu, starea de război însă a făcut ca să nu se poată realiza decât o mică parte acestui vast program.

Pe distanța București-Brașov s'au construit două cablu.

1. Cablu de 7 cuarțe montaj în stea, conductorul cupru electrolit 1,27 mm., izolat în hârtie având o capacitate mutuală medie de 0,0349 γ F/Klm. la circ. fizice. Nu este pupinizat având joncțiuni de încărcare imaginară la fiecare 1830 metri, formând cinci secțiuni de repertori fiecare lungime de cca 34 Klm. cu câte o joncțiune de reducerea conductanței și inductanței precum și schimbare de cablu (încrucișare) la jumătatea fiecărei secțiuni de repertori. Acest cablu servește la transmisie cu sisteme de înaltă frecvență 12 canale.

2. Cablu mixt, având miezul format dintr'un cablu la fel cu cel descris la punctul 1 de sus iar în straturile exterioare având 14—60 cuarțe montaj „perechi combinabile” conductorul cupru

„electrolit 0,9 mm. izolat în hârtie având o capacitate mutuală medie de 0,0370 γ F/Klm. pentru circ. fizice și 0,0610 γ F/Klm. pentru circuitele fantomă, pupinizat cu bobine de încărcare de 121,7/47 mH. la fiecare 1820 metri și formând 3 secțiuni de repertori în lungime de 63,64 și 43 klm. cu joncțiuni selective pentru diminuarea diafoniei la fiecare jumătate de secțiune de repertori având două stațiuni intermediare de repertori F. V.

Pe distanța Ploești-Buzău s'a construit un cablu de F.V. 45 cuarțe montaj perechi combinabile de 0,9 cupru electrolit izolat în hârtie cu o medie a capacității mutuale de 0,0370 γ F/Klm. pentru circ. fizice și 0,0615 γ F/Klm. pentru circ. fantomă pupinizat cu bobine de încărcare de 121,7/47 mH. la fiecare 1830 metri și o joncțiune selectivă pentru reducerea diafoniei la jumătate distanță.

Acest cablu are în centrul său, o pereche pentru transmisiuni radio din cupru electrolit 1,3 mm. izolat în hârtie și sub ecran metalic, cu o capacitate mutuală medie de 0,03200 γ F. pe secțiunea de încărcare de 915 metri, pupinizat cu bobine de încărcare de 22 mH. la aceeași distanță având o frecvență de ruptură de 11400 p.s. și o viteză de propagare de cca 32800 Klm./sec.

Atât cablul cât și bobinele de încărcare precum și casetele respective sunt de fabricație Standard Telephones cables limited și s'au construit în anii 1938, 1939 și 1940. O mică parte din bobinele de încărcare sunt de fabricație Polnisch-Phillips Werke. Posarea, joncționarea, echilibrarea, toate măsurătorile electrice și toate măsurătorile electrice și toate instalațiile auxiliare în legătură cu aceste cablu s'au executat sub supravegherea personalului de conducere român (ingineri, tehnicieni etc.) de către personal la fel român: lucrători, jonctori, testori, calculatori, etc.).

Acest personal a fost instruit în școli create și apoi specializat pe șantier în așa măsură în cât cu siguranță că astăzi poate rivaliza în cunoștințe cu oricare alt specialist din străinătate, în acest fel de lucrări.

I. — Monetele din Olbia

Corneliu C. Secășanu.

Secretarul Societății Numismatice Române
Conservatorul Muzeului numismatic al B.N.R.

Olbia. Orașul grecesc de odinioară Olbia nu este altul decât Orceacovul de azi din Transnistria¹⁾.

Înființat la anul 655 în. Chr., pe malul drept al fluviului Hipanis (Bug) de către coloniștii din Milet (Asia Mică) acest oraș deveni cu timpul unul din cele mai înfloritoare, astfel cum numai rare ori se menționează în istorie.

Primul popor cunoscut de Greci la debarcarea lor în Olbia a fost acela al Sciților.

O parte din Sciți fiind proprietari de pământ locuiau țărmurile fluviului Borysthenes (Nipru) și gura lui, iar altă parte fiind nomazi s'au întins spre răsărit până la fluviul Tanais²⁾, în timp ce Grecii populau gura fluviului Hypanis unde se îndeletniceau cu schimbul produselor lor și ale vecinilor lor cu acelea ale Asiei.

Datorită comerțului său de cereale precum și a poziției sale geografice care permitea scurgerea produselor din văile celor două fluvii spre mare prin portul Olbia, orașul deveni cu timpul acropola celorlalte orașe din nordul Pontului Euxin, dar care în secolul al doilea în. Chr., căzând sub stăpânirea triburilor Geto-Scitice fu distrus în bună parte.

Pe la anul 50 în. Chr., orașul a suferit o nouă invazie a Dacilor sub regele lor Buerebista.

După ocuparea Daciei de către Traian (107—109 d. Chr.) orașul a fost restaurat și pus sub controlul administrației romane, cu toate acestea de aci încolo Olbia nu mai ajunse nici odată la înflorirea de mai înainte, căci fiind ocupată de Goți la anul 260 d. Chr., fu complet distrusă, găsindu-și sfârșitul³⁾.

Herodot ne spune că Sciții numeau pe Greci Borystheniți în loc de Olbiopolitani deși această denumire nu o găsim confirmată pe nici una din monetele din Olbia.

Pe primele monete al Olbiei găsim numele lui *Olbih*, iar pe cele de mai târziu *Olbio* sau *Olbiopoliteon*. Totuși locuitorii Olbiei se numeau atât Olbiopolitani cât și Borystheniți datorită faptului că Olbia deși era situată la limanul unui râu mai mic și mai puțin cunoscut Hypanis (Bug) ea se găsea în apropierea marelui fluviu Borysthenes (Nipru) care se vărsa ca și Hypanis în Marea

Neagră, cele două fluvii fiind separate numai printr-o peninsulă ce se afla între ele.

Acelaș scriitor al antichității ne mai relatează și faptul că aceste două popoare erau în strânse legături de prietenie, ba ceva mai mult, Sciții luând în căsătorie grecoace își însușiră astfel și obiceiurile vecinilor lor.

Monetăria din Olbia începu să funcționeze pe la anul 300 în. Chr.

Pentru studiul monetelor acestui oraș vom împărți istoria Olbiei în două perioade, iar fiecare perioadă în câte două grupe monetare.

În prima perioadă intră monetele autonome de bronz bătute dela fundarea orașului și până la căderea lui sub regele dac Buerebista (300—50 în. Chr.)

În cea de a doua perioadă ar intra monetele bătute după cerirea orașului de Traian și până la Galliens când Olbia fu complet distrusă de Goți (260 d. Ch.).

Grupul întâiu cuprinde tipurile monetelor de bronz autonome bătute în epoca de prosperare a regimului republican roman (300—200 în. Ch.), din această cauză aceste piese seamănă ca tip, greutate și mărime cu „asul grave italian“.

Aceste tipuri monetare sunt caracterizate printr-o artă grosolană, reprezentând de regulă meduză și pești.

Subiectul tratat pe aversul primelor monete olbiene a fost luat din mitologia greacă, unde meduza apare ca o femeie având o înfățișare de spaimă; cu o frunte îngustă, nas lătareț, gură largă, dinți lați, limbă scoasă afară și cu șerpi în păr.

Alături de aceste piese s'au mai găsit în Olbia și unele obiecte monete în formă de peștișori și care după legende grecești scrise pe le TIAPIH(O) se presupune că au constituit prețul legal al unui paner cu pește ton, întrucât pescăria era ocupația obișnuită a locuitorilor.

De altfel așa zișii pești ai orașului grecesc au mai mult forma de delfin decât de pește, totuși trebuie să presupunem că și delfinii au servit drept hrană pentru Greci.

În grupa doua ar intra monetele stilului îngrijit, reprezentând pe aver diferite divinități. Aceste piese fiind bătute în timpul năvălirilor Geto-Scitice, au de regulă pe avers sau pe revers unele contramărci.

Aceste contramărci se puneau în antichitate fie pentru a dubla valoarea monetelor curente puse

1) Vezi operele lui Buraskov și Köhne.

2) Marea de Azov.

3) În secolul al treilea d. Chr., imperiul roman pierdu cea mai mare parte din Dacia.

în circulație, fie pentru a transforma moneda unui stat vecin în monedă curentă în țara respectivă.

Pe monetele acestei grupe regăsim adesea tipul lui Poseidon (zeul mărilor) sau al lui Borysthenses, un alt zeu fluvial al Olbiopolitanilor; reversul acestor piese ne înfățișează barda și arcul, semnele caracteristice ale monetelor olbiene.

Poseidon sau Borysthenes (Olbios) apare pe monete înfățișat printr-o figură omenească purtând barbă și părul mare; el era zeul care înlesnea navigația, liniștea valurile furtunoase și făcea cu puțință continuarea călătorii pe mare, de aceea era și natural ca în portul Olbiei să se practice cultul acestui zeu.

Pe alte piese olbiene vedem pe aver capul lui Heracle acoperit cu pielea leului din Nemea, iar pe revers, măciuca, arma eroului. Reprezentarea lui Heracle pe monetele Olbiei se datorește în special mării afluențe de monete macedonene în aceste locuri.

Alte piese înfățișează pe avers pe Demetra, zeița care îngrijea de semănăturile ogoarelor și de fecundarea lor. Zeița e reprezentată pe monete ca pe o femeie ce poartă în părul său spice de grâu. Alteori Demetra e înfățișată purtând un văl pe cap.

Alte piese mici de bronz au pe avers pe Apollon. Apollon era zeul soarelui, al luminii, al poeziei și al artelor, de aceea el apare pe monetele olbiene după cum apare pe mai toate monetele dela Pont.

O altă monedă curioasă reprezintă pe avers figura radiantă a soarelui, iar pe revers protomi de cai.

Această reprezentare a soarelui e comună la mai toate popoarele Indo-Europene. Ideea de car și cai ai soarelui o găsim și la Brahmani în Vedele. (Cărțile sfinte).

Pe aceste piese Helios apare sub formă de disc solar și cu un obraz omenesc care împrăștie raze de lumină.

O altă zeitate care apare pe monetele din Olbia e Artemis.

Arteis fiind zeița luminii, vânătorii și a maternității apare pe monetele Olbiei în chip de fecioară, având părul strâns la spate în coc; iar pe revers piesa ne înfățișează un stilet (pumnal).

Alte piese extrem de mici au pe avers pe Athena având pe cap un coif corentin, iar pe revers o bufniță și siglele monetarilor.

Tipul acestor monete ne dă de bănuț faptul că cultul Athenei care a fost practicat prima dată în Grecia la Athena a trecut în Milet iar

de aci în Olbia, întrucât chiar Miletul nu era altceva decât o colonie a Athenei.

După cum vede monetele acestei grupe fiind foarte numeroase presupune o mișcare economică destul de intensă.

În grupa treia ar intra monetele bătute pe timpul dominației romane și anume acelea fără capul împăratului roman.

Aceste piese au fost bătute în Olbia în timpul stăpânirii Romanilor (107—268 d. Chr.) și se deosebesc de cele anterioare prin aceea că sunt mai puțin artistic lucrate ca cele precedente, iar numele magistraților monetari în loc de a fi redat prin două sau mai multe litere e redat în monograme.

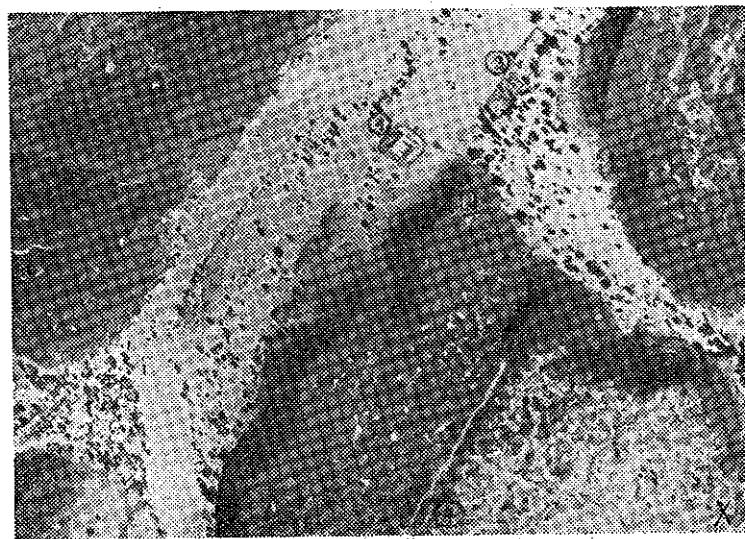
Din această grupă fac parte monetele cu capul zeiței Palas, sau acele ce reprezintă pe avers capul marelui zeu.

În privința acestor piese numismații ruși sunt de părere că ele au fost bătute pentru Olbia de regii scitii, Scylurus, Pharsois, Ismenius și de Kay.

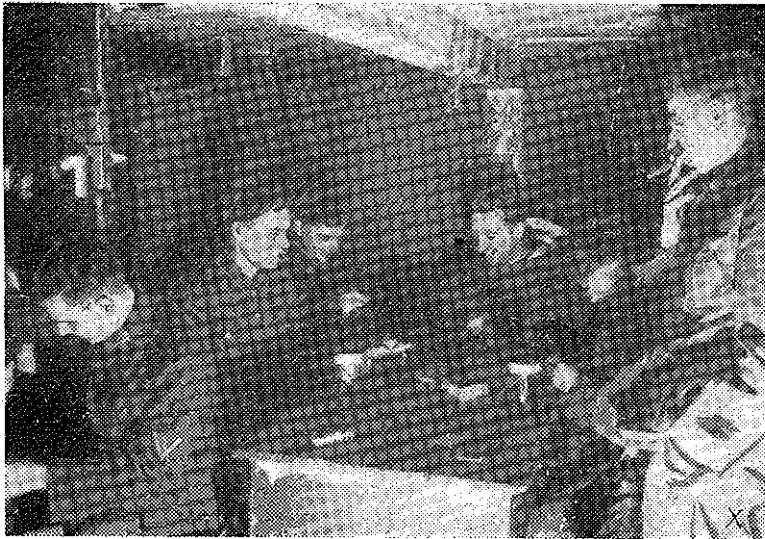
În grupa patra intră monetele romane cu capul împăraților romani, bătute concomitent cu monetele fără capul împăraților romani.

Cele mai numeroase au fost bătute sub Iulia Doamna, Caracalla (211—217), Getta (211—214), Alexandru Sever (222—235) și Iulia Mamaea. Aceste piese au de regulă pe revers liră, caduceu, pești sau diferite alegorii.

Aruncând o privire retrospectivă asupra monetelor olbiene ne putem da seama de bogăția de altă dată a acestui oraș grecesc așezat altă dată la gura Bugului de azi.

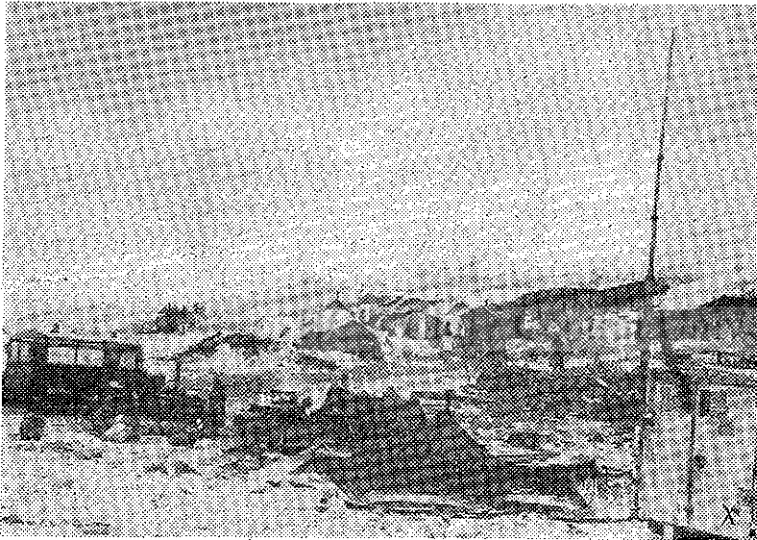

Un fort al francezilor gauliști pe frontul pustului african, atacat de aviația germană. (Pk. Oh.).

Seara, în cazemată. (Pk. Ob.).

Război în I

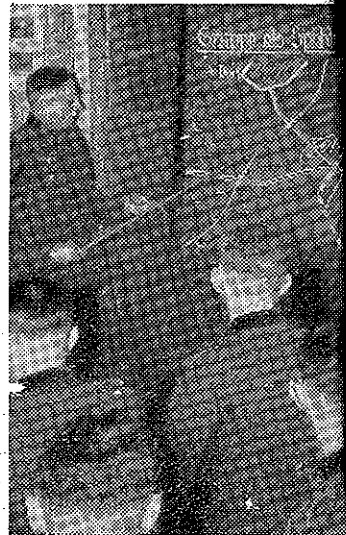
În sectorul Veliki-Luki. Postul sanitar se află la numai 6 km. în spatele frontului. (Pk. Ob.).

Un tun german de câmp
la Iacuș.

Pod peste un râu din Răsărit, aruncat în aer de bolșevici.
(Pk. Ob.).

La o școală germană de studii
teoretice.

ul magini

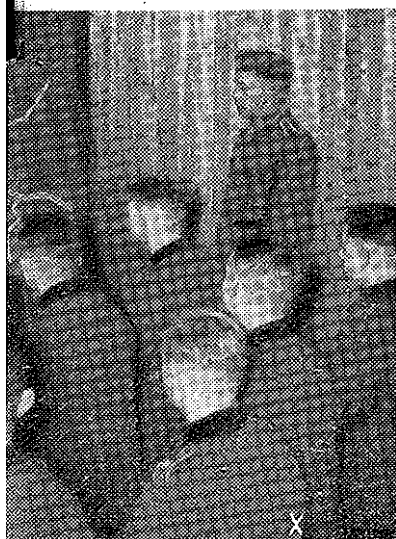
Reveniți din incursiune la inamic. O singură grijă acum: corespondența cu cei de acasă. (Pk. Ob.).

te tras pe poziție, la sud-est
(Pk. Ob.).

Transportul răniților germani pe frontul din sectorul
Veliki-Luki. (Pk. Ob.).

șefi de infanterie. Instrucția
tabla neagră.

O nouă cazemată germană a fost construită. În scurt timp
zăpada o camuflează complet. (Pk. Ob.).

Scrisoare depe front

de Gallia Tudor

Mamă, azi, ți scriu o carte dintre bubuit de tun...
 Ca să scriu cum se cuvine, toată mintea mi-o adun.
 Sunt băiatul tău, mămică, știu să lupt și nu mi-e frică
 și de mâna mea, mă crede, șapte cîni odată pică;
 zile 'ntregi, în lupte grele, somnu-l^o prind numai din fugă —
 Vreau să dorm, să dorm o noapte și 'nalț Domnului o rugă:
 să te văd în vis, măicuță, să 'mi zâmbești cu bunătate;
 să 'mi dai apă când mi-e sete, să mă 'ntrebi de sănătate...
 Camarazii mei de lupte au picat pe rînd... pe rînd...
 Poate de... Cristos mai știe, voi pica și eu curînd,
 ori... se poate să am zile, să trăesc până la urmă,
 să 'mi văd Țara întregită, pe dușmanii ei în turmă,
 hoinărind fără odihnă, fără pat și Dumnezeu!
 Dar... te rog din suflet, mamă, de-o fi să mă sting și eu,
 să nu plîngi, măicuță scumpă, să fi mîndră de-al tău fiu...
 Nu 'mi îngreuna țărîna și mă poartă 'n suflet viu!
 Moșul a picat la Plevna, tata lângă Mărășești,
 eu aș vrea să mor, măicuță, pe meleaguri românești,
 dar să vrei nu e tot una cu ce soarta ți-a păstrat...
 Și-acum, mamă, sănătate! Spune fetelor din sat:
 să culeagă flori de nuntă, să le poarte 'n cingătoare,
 să întindă hora mare, iar înspre apus de soare,
 să se roage pentru mine, că le-am apărat moșia;
 Leana să fie voioasă și să 'și înflorească iea...
 De 'oi scăpa, fi 'oi face-o noră și 'om trăi toți fericiți,
 de 'oi muri, așa e scrisa, fiți voioase și cuminți!
 Vă rugați la Prea curata, să nu 'mi fie moartea 'n van;
 Țara-mi mîndră să 'nflorească cu-al ei mare Mareșal...
 De 'oi trăi, ori de m 'oi stinge, tot al vostru drag voi fi,
 lângă voi, iubită mamă, sufletul mi 'oi odihni...
 Și-acum, plec la datorie, sună goarna de atac.
 De 'oi cădea în lupta sfîntă, nu mor ca orice sărac,
 mor ca un erou, măicuță, și cu tine 'n gândul meu...
 Am și Țară și iubită și credință 'n Dumnezeu...

Speranța

de Lucia Sergiu

Ca un șarpe argintiu se strecura râul, prin pădurile ruginii, printre pietre și cetină, urmându-și cursul de veacuri, iar soarele mergând spre asfințit, își trimitea ultimele raze, reflectând în apa cristalină cu mii de scânteri.

Pe marginea râului, paralel cu șoseaua, mergea gânditoare o femeie tânără, oprindu-se din când în când, parcă ar fi vrut să-i măsoare a-dâncimea.

În locul unde valurile spumoase aveau o cădere mai adâncă, femeia se opri în loc, contemplă pentru o clipă întreaga priveliște, apoi ridică ochii către cer, ca o ultimă rugăciune către Domnul și se aruncă în valuri.

Dar, în același timp i se păru, că o arătare vaporoză o prinsese în brațele ei, readucând-o pe pământ.

Visa oare.... arătarea îi vorbea.

— „Dece îți curmi viața, când n'ai făcut tu? Omul este născut pentru suferință și luptă. Nu să cadă răpus de viață? Sunt trimisă în această clipă să-ți îndulcesc această viață. Mai speră încă, totul mi s'a sfârșit.

— Dar cine ești tu și ce puteri ai să mă ajuți?

— Eu sunt Speranța, și ai dreptate să mă întrebi în aceste momente. Eu n'am puterea să aduc fericire dar alin suferințele oamenilor, legănându-i în brațele mele de când se nasc și până mor.

— Tu ești, Speranța? Ha! Ha! Ha! De mult am pierdut orice încredere în tine.

Iar răsul ironic al femeii, purtat de ecoul pădurei, răsuna și mai tare departe de tot.

— O! Speranțo, te-am purtat în gând, de când măicuța mă ținea pe brațe, crezând că voiu avea întotdeauna dragostea ei nemărginită, care să mă ocrotească pe drumul spinos al vieții. Dar, vai! Am pierdut-o, atunci când aveam mai multă nevoie de mângâerea și ocrotirea ei.

Am sperat când visurile frumoase, îmi legănavu tinerețea pe aripi de fericire, crezând că voiu duce o viață liniștită plină de iubire lângă omul pe care soarta mi-l hărăzise. Dar totul a fost minciună. Omul care îi închinase ani întregi de muncă, iubire și credință, mi-a lăsat doar de-samăgire, făcându-i alteia aceleași jurăminte, ce mi le făcuse și mie odată.

Am sperat în fericirea de a fi mamă. Dar copilul meu scump, ce a luat ființă din ființa mea, pe care l'am îngrijit și păzit cu jertfa nopților lungi de neodihnă și a durerilor fără de sfârșit, mi l'a răpit dela sân moartea nemiloasă.

Am căutat să mă jertfesc pentru durerile omenirei, ne mai având alt ideal pe lume.

Dar, vai! Nici așa n'am avut nici o mângâere pe lume să-mi încălzească sufletul înghețat de suferință. Pe cine învățam să fie buni și cinstiți cu semenii lor, mă luau drept nebună. Pe cine îi împrumutam cu bani, îi aveam dușmani. Cui îi făceam vre-un bine, nici nu mă mai cunoșcând răpusă de răutatea omenirei, îmi plângeam durerea, auzeam în juru-mi hohote de râs.

Răspunde-mi atunci, cum pot să mai am încredere în tine, când eu în tot ce-am sperat, clădite pe temelia puterii tale, se surpa atât de ușor.

O! Ființă omenească încrezătoare, cu nu sunt lăsată a creia fericirea pe pământ, ci, nu mai a aduce mângâere. Fericirea deplină nu există pe pământ. Și chiar de există pentru o clipă, este întocmai ca o scăpărare de fulger pe cerul înorat. Fiul Domnului a arătat prin pilde de mare răbdare, că prin suferință se ajunge la fericire. Faptele noastre din această viață, netezește drumul pentru adevărata fericire, care ne așteaptă dincolo de viața pământească. Acolo este adevărata fericire a sufletului. Cei slabi cad răpuși, înainte să-și poată pregăti adevărata viață viitoare.

Femeia se trezi la realitate parcă dintr'un vis.

În juru-i nimeni.... liniștea domnea peste tot.

Un vânt ușor mișca crăcile, făcând să cadă frunzele și florile pălite înainte de vreme, parcă vrând să-i arate și prin aceasta, întreagă filozofie a vieții.

A m i n t i r i

de Ion Preda Marghescu

În strâmtoarea încăperii, unde clae peste grămadă, stau războiul sucala, vârtelnița și câte alte dichisuri la care chinuita de mama muncea toată iarnă, făcând noaptea zi, până ce-i scârțiau oasele și i se deschinau încheeturile, tata, când nu mai avea nimic de rost în curte sau de pus la cale ceva prin sat, aducea și dânsul, colac peste pupază, lădița cu scule și începea să cioplească pe câte un butuc, te miri ce căpătâi de lemn, ca să facă de iznov, atâtea lucruri de care avea nevoie, odată cu sositrea primăverii.

Câteodată îl întrebam ce face acolo. Atunci îmi răspundea dulceag, însă rar, parcă l-ar fi costat vorba un galben: „Hm, ce să faci... ce mă pricep... ce-o vrea Dumnezeu“, apoi își vedea mai departe de treabă, tăcut și liniștit, ca și cum ar fi fost singur în toată încăperea.

Când era cât pe-acți să izbutească în ceea ce și pusese în gând, ca dintr'o strâmbătură de țandără, să scoată o jiglă, ori o spetează de lucrat ițe, dintr'o buturugă, bună doar de foc, să izvo-dească o pereche de cărcese, iar din niște râtezături de păducel sau de corn, sucite ca dracul în cânepă, să facă răstee și ciocâltee, drept și neleite, taman ca bastonul învățătorului Florescu, adus din târgul Severinului, se umplea de voe bună, ochii-i străluceau de-o bucurie copilărească și începea să cânte:

„Verde foae florile
„Mult mă'ntreabă mândrele
„De mi-e breazul de olac
„S'alerg unde li-i pe plac,
„Când le tremură alțița
„Și le'nsetează gurița...

Când auzea mama cântecul drag al tatei, lăsa lucrul, proptea cotul pe genunche, își răzema bărbia între degetele crăcănate ale dreptei, și-l privea întins o vreme. Apoi, din miezul rărunchilor, îi asvârlea mustrarea, de multe ori veninoasă: „Mândrele ți-au mâncat tinerețea... Când ți-o veni sfârșitul, ai să mori cu gândul la ele, că prea te ard'n coșul pieptului fata lui Ilie Colea din Stignița“...

Tata lăsa capul în jos, parcă mai adâncit asupra lucrului pe care voia să-l desăvârșească; dar zâmbetul de plăcere-i juca pe buze ca un copil răsfățat.

După ce mai răsucea, când pe o parte când pe alta bucata de lemn la care lucra, căutând să-și dea seama de n'are vre-o meteahnă, pornea din nou să cânte, tot mai cu n'teles:

„Eu în deal, mândra din luncă
„A lăsat zăvoi și muncă
„Urcă sus la descântat
„Că-i bolnavă de izdat“.

Atât îi trebuia mamei. De aci 'ncolo, țin'te pânză nu te rupe: „Păi da, izbucnea dânsa, amărâtă, așa ai fost o viață 'ntreagă... N'ai știut de casă, n'ai știut de masă, n'ai știut de copii. De nimic, odată de nimic!... Ce să mai vorbesc de mine... Pentru tine: Câmpul cu mândruțele, lunca cu dragostile... Cu dealdeastea ai adormit în gând, ele te-au deșteptat din somn cu noaptea'n cap! Te-ai îmbrăcat, te-ai dichisit, ai încâtecat pe breazul și ai pornit în buestrul cel mare cu căciula pe o sprânceană și... vatra mea, drumul tău! Știu! Nu te durea pentru câte le aveai în Poroina... pe astea le vedeai și'n culcare și'n sculare.. Stignița săraca... acolo te trăgea așa; — iar pe mine, mă afumai pe la nas cu fel de fel de mirosuri adormitoare; ba că ai găsit așchii proaspete în pădure, și vezi bine, ai pierdut bunătate de goruni; ba că ai dat de urme de vite prin holde și firește te-a păgubit de nu te mai vezi cald. Toate, dar toate le spuneai, doar așa de ochii lumii; iar tu goneai calul pe drumul Ghețăului, către viile Stignicilor, după câte altele ți se năzăreau în cap.“

Deodată, luminată ca de cine știe ce aducere aminte, adăoga apăsător, cu răutate, ca și cum ar fi voit să-și mulțumească sufletul răscolit: „Mai ai un foc, ce-ți pârjolește fața și-ți arde inima... te seacă la ficati“ Vânjul.. Vânjul Mare, cu Ioana lui. Ioana care ți-a scăpat printre dește ca firul din urechile acului... Ioana pe care ți-a sburat-o Nas pleoștit, iar tu ai căzut ca din pod în brațele Lisăvetii... Uite... asta mă unge pe suflet..

Tata, mîlcomit, tăcea de parcă i-ai fi luat piuțitul; se ridica încet și pleca oftând afară.

Câtă vreme însă cioplea cu barda vreo obadă, îndrepta cu chiserul vreun jug, trăgea la cuțitoae vreo oiște, vreun chēnar de loitră sau dacă înfflorea în fel și chipuri vreun toiag cu vârful

custurii, eram numai ochi, stâmpărat și atât de răbduriu, că-mi amorțiau cărnurile de pe mine și-mi trecea os prin os, privind nemișcat cum migălea tata fiecă lucră, până ce din truda mânilor lui, asprite de muncă, eșea o nestemată. Da! era mama, destul de pornită, uneori chiar nedreaptă cu dansul, din pricina atâtor mândre cu câte se îndrăgostise pe vremea când era flăcău; dar atât de căinoasă la inimă, încât să pună tăgadă sufletului și să nu recunoască dibăcia tatii, asta niciodată. De câte ori, după ce încerca lucrul pe care-l făcea, ca să-și dea seama cum merge, nu spunea dânsa cu adâncă mulțămire: „Așa de ușoară și de minunată este suveica asta, încât nici șapte rudari n'ar fi putut s'o tocmească mai bine pentru țesut pânza de păianjen“. Iar când se da în taină cu câte cineva și venea vorba despre tata, spunea cu mândrie îndreptățită: „Pe ce pune mâna, pune Dumnezeu mila.“

Cum n'ar fi spus mama așa și cum n'aș fi stat liniștit și băgător de seamă, când tata lucra așa de minunat, încât stârnea mirarea oricui ar fi văzut orice lucru izvodit din mâinile lui. Era de ajuns să vadă ceva, pentru întâiaș dată, că n'avea pregeț și nu-și găsea astampăr sufletului, până ce nu făcea la fel, uneori schimbând, alteori adăogând cine știe ce bucatăică, cu dorința infocată numai ca tot ce a eșit din mâna lui să fie mai bine făcut, mai altfel alcătuit și mai cu ședere decât oricare obiect lucrat de alții.

Când nevoile gospodărești îl sileau să lase lucrul și să plece din cas'afară, săream neținut din locul unde stătusem înțelenit, taman ca vipera când o frige pe spinare razele soarelui. Frate-meu, Dumnezeu să-l hodinească, țășnea și el ca să-mi țină hangul. Și atât alergam amândoi, atât ne'mbrânceam, ori ne dam de-a străvăloaca, încât din cămășile noastre nu se mai ținea țae de țae.

Neastampărul, gălăgia și nesocotințele noastre ar fi scos din țâțanile răbdării și morții din groapă, darmite pe mama. De forcea cumva la camură, smulgeam fiecare din noi câte un smoc de lână din caer să ne facem barbă, ca a lui moș Stoicanu; de răsucea la borangic, izbeam fusul cu mâna și ne prăpădeam de răs, când îl vedeam că-și pierde sfărâitul și cumpăna, clătănându-se mai abitir ca dascălul popii Ioniță, când se întorcea către casă de la vreo pomană sau parastas, unde vinul de Orevița sau Pădina Largă a Broscarilor, era scos din beciu cu hărdăul și împărțit cu nemiluita.

Rădea mama uneori de nagodiile noastre, dar când se îngroșa gluma, când ne făceam oi cu șoricu, cum ne spunea dânsa, ne umplea capul de cucue cu măciuleia fusului.

Când intra în război, năsărâmbelē noastre întreceau orice închipuire. Căta biata mama, săraca de ea, să ne mai potolească, ba cu ciovica, ba cu matahale; însă de sperietori de astea nu ne mai înfricoșam. Atunci mă lua cu binișorul, alteori mai cu anasâna și mă puneă mla lucru. Știa bine, că dacă mă prinde la treabă pe mine, tartorul dracilor, frate-meu stă liniștit. Folos mai adică-telea nu nădăjduia să aibă de pe urma mea, dar cât de cât, tot era ceva; și unde mai pui la socoteală liniștea care stăpânea toată casa. Cu un șoimănit ca mine însă, nu putea s'o scoată cu uña cu cu două la capăt: De mă puneă la depănat, sbârnaia sucala în mâna mea, nu ca să arăt mamii că sunt odată om, ci să sfârșesc mai degrabă, fiindcă mi-era mai dragă joaca decât să fac provizii de țevi pentru țesut. Din pricina asta vârtelnița alerga năbădăioasă, motca se ncurca, firul se rupea și eu rămâneam cu ochii pironiți pe motcă, neștiind în ce parte să caut ruptura. Altă dată sărea țeava din fusul sucalii și nu mai era chip s'o așez la loc. Cum o dam tot a dracului eșea; până ce mama sătulă de cât venin îi făceam, nu din răutate, dar de svăpăiat ce eream, eșea din război, spunându-mi: „Du-te în plata lui Dumnezeu că n'am nici o svinteală de pe urma ta; nu s'alege câștigul din pagubă“.

Smerit, ca un cotoi prins cu capul vărât în oala cu zară, mă dam într'o parte sau mă lipeam de părete, unde așteptam liniștit, până ce mama depăna toată motca.

Când suveica începea să fâșăie din nou, iar brăgtele cu spata dințată prinsă n gingii începea să băcăne, simțeam că-i timpul prielnic de vișcōneală. Dintru'ntăiu mă botcăiam cu frate-meu în vre-un colț al încăperii sau pe după sobă până ce ne încintam la joacă; ne strecuram apoi unul într'o parte, altul în alta și porneam în goană prin casă.

Din când în când furam din ochi pe mama, nu de altceva, dar să ne ferim de calcavuri. Ocolem fiecare pe unde puteam, în așa chip, încât să ne întâlnim într'un loc, unde ne nghionteam sau ne imbrânceam din fugă; treceam mai departe, ne ntâlneam din nou să ne tragem de cămăși sau numai să ne împingem, ca niște mi-chiduțe ce eram.

Când băgam de seamă că pe mama n'o mai bat gândurile să-și lase războiul, irosindu-și vre-numai ca să ne stucnească pornirile, toată casa devenea o câmpie, în care alergam nechezând ca și armăsarii în jurul hergheliei, când simt prin apropiere haita împinsă de foame.

Ori cât de răbdătoare era dânsa, oricât ar fi căutat să nu țină seama de câte năsdărăvâni făceam, ajungea o vreme când se umplea până'n gât. „Stâmpărați-vă, nebunilor, că mă dați de șugubină”, tipa dânsa, ca scoasă din firi. Infierbântați cum eram, nu ne mai dam seama de căutătura muștrătoare a ochilor mamei. Puhoiul apelor nu-l stăvilești cu o piatră aruncată înaintea lui, nici nu-l zăgăzuești cu atâtea descântece, ca cele câte ni le spunea dânsa, că vin turcii să ne taie, ori muma pădurii ne'nghite. Goana și țipetele noastre, nestingherite de vrăjitorii dealdeastea, își urmau drumul necurmat de parcă ar fi dat tătarii peste noi. Atât ne perdeam capul, încât nu ne mai dam seama ce facem, pe unde treceam sau cum sărim. Deodată, venind unul împotriva celuilalt, peste sulul dinapoia războiului, dintr'o izbitură zdravănă cădeam baldâbâc peste vatră; fușteii alunecau în cine știe ce parte, firele urzelii se rupeau cu nemiluita, într'un pârâit scurt, răriturile speții rămăneau văduvite, ițele oarbe, iar mama vânăta ca porumba, ne fulgera cu privirea.

Speriați de isprava noastră, încremeneam pe loc, albi ca varul. Zatca scoasă din gura sulului se învrtea în aer ca o vijelie și cât ai clipi din ochi,

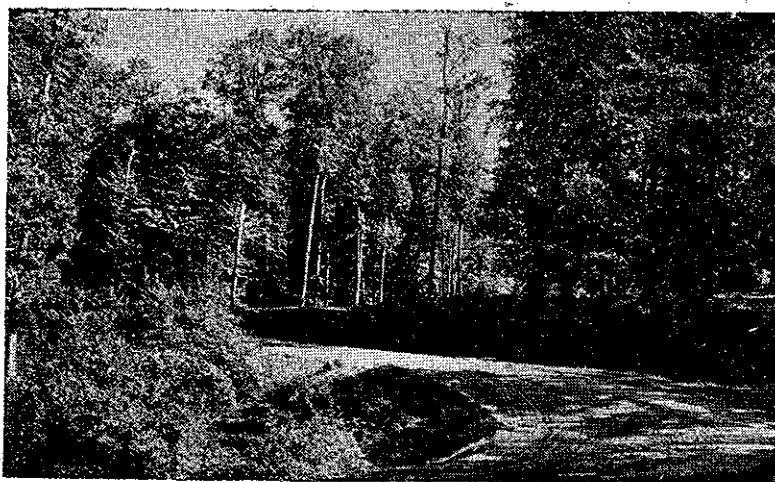
ne otânjea mama cu sete pe unde apuca. „Na, săturați-vă, zavragii și lăeți păcătoși ce sunteți, țipa dânsa îndesat, ca și cum n'ar fi fost deajuns loviturile ce ne secău sufletul din noi.

Orăcând ca broasca în gura șarpelui, sub ploaia de lovituri, o tucam sub pat, unde tremurând ca varga, ne ogoiam o vreme, așteptând cu frica în sân și până ce i se mai ostioia o țână mânia.

Târziu, când nu mai auzeam nici o ocară, când supărarea mamei de câte-i făcusem era mai domolietă, ițam temători, câte ce, câte ce, capul de sub pat și priveam, atunci deabea cu părere de rău, cum se chinuia încruntată să treacă firele rupte printre dinții spetei, prin ochiul ițelor către natră, pe după fustei, pentru ca să-i înoade la la capetele libere pe sulul dinapoia de unde se rupseseră.

Indrepta fușteii, potrivea ițele, resfira urzeala, cumpănind-o ca țesătura să nu facă pisc și ofta năcăjită, că i-am mâncat o bună bucată de vreme, ca să'ndrepte și să repare stricăciunile pricinuite de nesocotințele noastre.

După ce-și mai descărca un pic de venin de pe suflet cu vreo amenințare și-și mângâia nădejdea, că odată cu venirea zilelor lui Mărțișor, lăeții, cari eram noi, vor împânzi din nou poenile, și se va liniști casa, trăgea epele, ițele săltau, suveica sbura ca o săgeată, brâglele băcăneau surd, pânza se lungea și noi, zavragii, parcă era un făcut, începeam dela capăt cu nebuniile noastre.

Poiana Codrului — Jud. Sălaj

Cronica sportivă

de Gh. Constantinescu-Grecu

Inceput de an sportiv.

În cadrul articolului de față vom căuta să facem o scurtă retrospectivă asupra activității sportive de la începutul acestui an și până acum. Cu toate vicisitudinile timpului, sportul și-a făcut datoria. Războiul în loc să stagneze mișcarea sportivă a favorizat-o în toate țările Europene. La noi în țară, Organizarea Sportului Românesc trecând sub conducerea unui om priceput, a știut să însuflească tuturor sporturilor un elan atât de necesar, în cât astăzi putem spune cu certitudine, că suntem în pragul unui sezon plin de promisiuni.

D-l Prof. Gheorghiu, Șeful Sportului Românesc, foarte bine intenționat a pornit la lucru, organizând școlile de ajutoari de instructori, pentru toate sporturile. În același timp s'au organizat și cursuri pentru elevi și studenți. Afluența la aceste cursuri precum și seriozitatea celor care predau, cursurile sunt o garanție pentru aștinerea scopului.

În football, sportul rege, nu s'au întâmplat evenimente, pentru simplul motiv că am fost în plină iarnă. Grupările noastre de frunte nu au șomat însă au căutat să se reorganizeze din punct de vedere administrativ. La unele grupări s'au mai reîntors jucători de pe front și deci vor beneficia din nou de serviciile lor. Razele soarelui primăvăratec au dat impuls jucătorilor de football și pe terenuri aburdă toți îndrăgostiții de sport. Pentru începerea oficială a sezonului, care a fost fixată la 21 Martie, cluburile vor fi puse bine la punct și lupta care va începe va găsi pe toți participanții la campionatul de războiu în bună stare fizică. Un sport care a cunoscut un succes din cel mai mare, a fost fără îndoială boxul. Organizatorii au pus pe picioare acest sport atât de apreciat de public, făcând să se dispute aproape în fiecare Duminică reuniuni mult gustate de amatorii boxului. O serie de elemente tinere s'au impus pe ringurile noastre.

Vom cita pe Chiriac, campionul muscă al României, Lăzăreanu, Petre Tofan etc. precum și dintre cei mai vechi ca Gh. Popescu, Anton Oșca, Sandu Ion și alții. Clasa boxerilor noștri s'au impus în boxul European. Astfel Gh. Popescu a fost admis în competițiunea pentru titlul European la categoria ușoară; iar Chiriac va fi înscris în competiția deschisă pentru desemnarea

noului campion European la categoria muscă, în urma renunțării la titlu a lui Urbinati. Desigur că pentru sezonul de vară ne putem aștepta la reuniuni de mare auzgură. Tot în acest an s'a sărbătorit 15 ani de careră pugilistică a lui Lucian Popescu, acest excelent produs al boxului autohton.

La patinaj am avut ocazia să asistăm la o reuniune Germano-Română, care a reușit să entuziasmeze publicul și să ne facă în același timp cunoscută clasa patinatorilor berlinezi. La Hockey pe gheață, din cauza timpului puțin favorabil nu s'a putut juca complet campionatul național. Nu s'au jucat decât jocurile pentru campionatul Bucureștiului. Juventus și-a însușit titlul de campion al Capitalei, iar tânăra echipă a Viforului Dacia s'a observat a doua. Merită să fie relevată și munca depusă la Iași, de gruparea locală pentru propășirea acestui sport.

În basket-ball și volley-ball a fost o vie activitate în cadrul echipelor școlare, care s'au războit cu multă intensitate între ele.

Un alt sport, care a activat din plin a fost *Turul*. Un virtuos al acestui sport este D-l M. Ionescu Călinești, precum și tânărul Dan Bădulescu.

Sport pentru tineret și excelent de practicat în lunile de iarnă este ping-pongul. În acest domeniu s'a activat destul de bine. S'au organizat jocuri inter-cluburi, iar Federația de specialitate a întocmit un lot de jucători, cari au fost puși în antrenament sub conducerea unui specialist.

Acăsta este pe scurt activitatea depusă pe tărâmul sportiv în lunile acestui început de an. Modul cum s'au desfășurat manifestațiunile sportive, fac să se întrezărească pentru primăvară o frumoasă activitate sportivă cu care vă vom ține la curent.

Colțul surâsului

de Al. Gruta

Dacă și D-ta iubite cititor ai dat examen, — și nu se poate să nu fi dat — sau ai examinat pe alții — asta este posibil să nu se fi întâmplat — cred că ai simțit sau ai văzut la cei examinați cum unii se fâstăcesc în fața onoratei comisiuni. Mai ales dacă de unii membrii s'a dus vestea că sunt așa și pe dincolo.

Eu de aci din colțul meu strig examinaților: Nu vă pierdeți firea priviți comisiunea drept în față și dacă știți, răspundeți la întrebare iar dacă nu tăceți că mai bine faceți. La fel atrag atențiunea D-lor din comisiune: Fiți îngăduitori, puneți întrebarea cum trebuie pusă și nu „săcăiți” pe bietul „elev” că mai rău îl încureați. Căci se poate să dați peste unul care să-ți răspundă și ia „săcăelile” astea. Iaca ce s'a întâmplat la un examen profesional la C.F.R.

„Elevul” un Cantonier care își duce viața, în giasul roților de tren, vorba cântecului, pe întinsul Bărăganului la un canton oare care, este examinat de un membru din comisie vestit de cum știa să încurce pe „elevi”.

— Ce serviciu faci D-ta la C.F.R.

— Cantonier, cantonul 5555 pe linia Constanța!

— Iți cunoști îndatorirea bine?

— Mi-o cunosc.

— Bun. Atunci ascultă la mine și fii atent! Este ora 10 noaptea și plouă. Din spre București ți se anunță că trece spre Constanța un accelerat. Imediat de la stația vecină din spre Constanța ești anunțat că a plecat un tren special. Ce măsuri ei D-ta știind că aceste trenuri ce vin cu mare viteză se vor ciocni fără discuție dacă nu vor fi oprite la timp.

— Iau măsuri de oprire!

— Care sunt? Cum poți opri aceste trenuri?

— Fac semnalizări cu felinarul.

— De ce nu faci cu „fanionul”.

— „Păi n'ați spus că e noaptea?”

— Așa. Dar dacă n'ai „ulei” în felinar, admitem?

— Atunci mă reped și aduc un braț de pae, și le dau foc chiar pe linie ca mecanicii să vadă focul și pe mine care fac semne cu fanionul.

— Cu toate astea nu poți să aprinzi paele fie că sunt ude fie că n'ai chibrit.

— Dacă doamne ferește ar fi așa, încerc cu capse detonante pe cari le pun pe șine și într-o parte și într'alta...

— Dar dacă n'ai capse?

La ultima întrebare „elevul” se scărpină în cap și după un minut de gândire, răspunde:

— Atunci, să trăiți domnule inginer dau fuga în canton scol pă Leanca, — Leanca e soția mea — și-i zic:

— Scoală Leanco să vezi ciocnire de trenuri ce n'ai văzut... de când ești tu cheferistă....

Informațiuni

◆ De la 9 Martie a. c. noua carte de telefon pe 1943, în care sunt trecute toate mișcările abonaților din București (instalări noi, mutări), a început să se distribue la domiciliul abonaților telefonici.

◆ Prima ședință, în cadrul organizației Muncă și Lumină a avut loc în sala cantinei S. A. R. de T. în ziua de 3 Martie a. c.

Au luat parte D-nii ing. A. Nanu, Prim Director, ing. P. G. Roman Subdirector, Maior Căpățână Aurel, comandant militar S. A. R. de T., ing. A. Parlea șef. departament. construcții, ing. M. Constantinescu șef. depart. întreținere, Tr. Velcu șeful aprovizionărei, Dr. Georgescu șeful serv. Social, precum și șefii de Servicii: ing. Ho-hor, N. Ionescu, M. Cocora, Al. Piepteanu, A. Nicoară, etc. de la depart. construcții, întreținere și circa una sută funcționari și mecanici.

D-l Dr. Georgescu, șeful Serv. Social, deschide ședința arătând scopul acestei organizațiuni cari se bazează pe ridicarea nivelului cultural și al camaraderiei.

D-l Maior Căpățână, vorbește asistenței arătând marea însemnătate a timpurilor prin cari trecem și aduce laude întregului corp telefonic pentru prompta executare a tuturor lucrărilor în legătură cu armata.

Apoi D-l Al. Gr. Piepteanu șeful instalațiilor își dezvoltă conferința sa despre „Curajul și lupta noastră contra bolșevismului”.

Dese și sincere aplauze au răsplătit pe vorbitori, tot timpul domnind o minunată înțelegere și satisfacție a întregii asistențe.

◆ Funcționarii P. T. T. precum și cei ai Șec. Standard, fabrică de telefoane se vor bucura de același abonamente ca și cei de la telefoane — adică lei 600 anual.

◆ Suntem informați că multe persoane străine, chiamă abonații telefoanelor, vorbindu-le în numele revistei noastre sau a redactorului responsabil cu anumite intenții de excrocăre (abonamente, sprijin, etc.). Rugăm să fim anunțați imediat sau dacă se prezintă în numele nostru fără legitimație, să fie deferiți parchetului.

S. N. R.

**SOCIETATEA NAȚIONALĂ PENTRU REPREZENTANȚE
S. A. R.**

BUCUREȘTI III — PIAȚA BENITO MUSSOLINI, 7

TELEFON : 2.04-03

TELEGRAME : SONAREP BUCUREȘTI

C O N T C E C 3787

CONT BANCAR : BANCA ROMÂNEASCĂ

O. C. R. NR. 472/1937

I M P O R T

R E P R E Z E N T A N Ț E

E X P O R T

BCU Cluj / Central University Library Cluj

**Consumul de coloniale
și Bodegă**

IOAN STIRBESCU

București, — Str. Vasile Lascăr 21

Telefon 2.67-42

**ASORTAT CU MĂRFURI PROASPETE
ȘI DE PRIMA CALITATE**

**unde se servește prompt, conștiincios,
și de o curățenie irnproșabilă**

**Coloniale, Comestibile,
Delicatese, Mâncăruri,
Aperitive**

**Licheoruri, Șampanie, Bere și Vinuri din
cele mai renumite podgorii, îndeplinind
una din mândriile tinerilor comercianți
r o m â n i**

Uile Borceag

Frații GEORGESCU

București - Str. Epicol, 36. Telefon 5.76-58

**UNUL DIN CELE MAI MARI DEPOZITE
ROMÂNEȘTI DIN ȚARĂ**

En gros și en detail, cu:

**Vinuri alese, Albe, Negre,
Desert, Pelin**

Țuică, Drojdie, Tescovină

și Fabrică proprie de

**Coniac „Ambasador“ (Ulmeni)
care prin calitatea lor superioară poate
să satisfacă și cele mai dificile pretențiuni**

**Servim și la domiciliu
dela 10 sticle în sus**

MOTOREX

S. A. R.

CENTRALA STRADA DOAMNEI 14 Tel. 4.16-25
4.38-25

SUCURSALA B-DUL BRATIANU 22 Tel. 541-74

**PIESE SI ACCESORII
DE AUTOMOBILE**

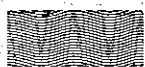
BCU Cluj / Central University Library Cluj

AUTOREX

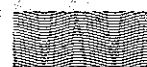
S. A. R.

B-DUL DOMNIȚEI 3, — Telefon 4.11-60

CARUCIOARE DE COPII

BICICLETE

PIESE ȘI ACCESORII